

kan bidrage til at fjerne eller nærme de to Parter fra eller til hinanden. Men det ærede Medlem gik videre, idet han sagde: Det er netop det gode ved det, at nu kan vi sidde og tale sammen, nu kan vi dog blive enige om, hvad vi skal sige til Befolkningen, og vi kan sige det til den paa en saadan Maade, at den forstaar det. Men dette er jo noget ganske andet. Dette sammenholdt med det ærede Medlems øvrige Udtalelser maa jeg forstaa saaledes, at det, man bliver enig om, er ikke i og for sig at holde Fred; i den Henseende forbeholder man sig maaske alt muligt, men det, man bliver enig om, er at stille visse Krav til det øvrige Samfund. Det, indrømmer jeg, er ikke saa vanskeligt. Det er ikke saa vanskeligt for to Parter, der har samme Interesser, at blive enige om at stille Krav til andre. Jeg erindrer fra den Tid, da jeg første Gang var med til Tarifforhandlinger, at Værten paa det Hotel, hvor vi førte Forhandlingerne, da han opdagede, at vi havde vanskeligt ved at blive enige, idet vi havde forhandlet flere Dage, kaldte mig ud en Dag og sagde: Hør, I kan jo ikke blive enige. Maa jeg give jer et Raad. — Ja, lad mig høre det. — Jo, forleden sad der nogle og forhandlede om en Sammenslutning af Cikoriefabrikkerne, og de kunde heller ikke blive enige. Ved De saa, hvordan de bar sig ad? — Nej, det ved jeg ikke. — Jo, de blev enige om at forhøje Cikoriepriserne. — Det er ikke saa vanskeligt at blive enig, naar man lader andre betale for det. Alle Stænder er jo ikke stillet paa den Maade, men jeg indrømmer, at for de Stænder, der er stillet saaledes, at de kan stille Krav til andre, er det let at blive enig derom. Men i det ærede Medlems Tale, navnlig mod Slutningen, laa der ligesom en Tendens til at strække Haanden frem og sige: Vi er personligt ikke uvillige, vi erkender, at der maa gøres noget i Retning af Beskyttelse, men det, vi er bange for, er, at det ikke kan gennemføres, der er for mange Modstandere. Derfor, da det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) nærmede sig for at modtage den udstrakte Haand, blev Haanden jo forsigtig trukket tilbage, og der blev sagt: ikke Tale om den Ting, vi ved af gammel Erfaring, at Forhandlinger derom fører til intet. Men at Hjertet var med, at der var Villie til at slaa ind paa Veje, som kan tiltale det konservative Folkeparti og tiltale dem, der maaske i højere Grad end den højtærede Erhvervsminister er Repræsentanter for de ti Tusinde industridrivende, er der slet ingen Tvivl om.

Og sammenholder man dette med de Bemærkninger, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) fremsatte om, at der kunde komme Forhold og Omstændigheder, hvor man fra hans Parti maatte sige: nu kan vi ikke lege med mere, skimter man Muligheder for Konstellationer. Det højtansete Medlem af det radikale Parti, jeg før omtalte, har jo ikke blot givet Anvisning paa, hvorledes de to Partier, der nu samarbejder, kan frigøre sig for hinanden, men ogsaa henvist til, at de ikke er bundet sammen som Galejslaver, at de knapt nok er forlovede, og det ærede Medlem har ikke indskrænket sig til blot at give Anvisning paa, hvordan Skilsmisse kan komme i Stand mellem dem, der nu hører sammen, han har tillige givet Anvisning paa, hvorledes det nuværende Regeringsparti, uden at dets Liv udsættes for Fare, kan faa en ny Forbindelse.

Ludvig Christensen: Efter den udførlige Tale, som den højtærede Erhvervsminister har holdt, og hvori han har givet Svar paa alt, hvad der er fremkommet under Debatten i Gaar, er der ikke Anledning for mig til at gøre ret mange Bemærkninger. Jeg skal kun gøre nogle faa til den ærede sidste Taler. Det ærede Medlem begyndte med at omtale Ønskeligheden af, at der, hvis Lovforslaget gennemførtes, blev foretaget en Ændring, saaledes at der kom til at staa Tingenes Finansudvalg og ikke Folketingets. Hvis der i dette Ønske om en Ændring ligger et Tilsagn om Samarbejde for at naa et Resultat, tror jeg, at vi fra vor Side kan være tilfredse dermed; men jeg er dog ikke helt sikker paa, at man har Lov til at forstaa det ærede Medlems Udtalelser paa den Maade.

Det er jo ganske rigtigt, som det ærede 8de Medlem for 5te Kreds sagde, at for 50—60 Aar siden var der vel neppe nogen Nationaløkonom herhjemme, som vilde have troet paa eller turdet drømme om den Udvikling, der er foregaaet siden. Det var vel nok rigtigt den Gang, at der da ikke var Plads til mere end nogle ganske faa Byer, men Kendsgerningerne, det Samfund, vi nu lever i, er det bedste Bevis for, at den Tids Opfattelse ikke var rigtig; der har tværtimod været Betingelser baade for en langt større Befolkning her i Landet og en langt større Befolkning udenfor Landbruget, end der den Gang var. Men med hele den Udvikling, der saaledes er foregaaet, har man da heller ikke Lov til at lægge andre Betragtninger, som Nationaløkonomerne den